

zapsaných, neboť zadržovací právo není v takovém případě právem, které by podle § 37 ex. ř. opravňovalo žalobce k odporu proti vedení exekuce.

Čís. 17116.

Korektor-revízor tlačiarne koná služby vyššie nie kupecké v smysle § 1, odst. 1, lit. d), zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.*)

(Rozh. zo 7. septembra 1938, Rv III 474/38.)

Žalobník bol zamestnaný od novembra 1933 do 20. júla 1936 u žalovanej tlačiarne ako korektor-revízor, naposledy s týždenným platom 430 Kč; konal v roku 1935 štvortýždňové cvičenie vo zbrani a bol v roku 1936 štyri týždne chorý a práceneschopný. Za tie týždne nedostal od zamestnávateľky plat a proto domáhal sa podľa §§ 19 resp. 24 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. žalobou na žalovanej tlačiarňi zaplatenia platu za 8 týždňov v sume 3.440 Kč. Žalovaná tlačiareň namietala medzi iným, že žalobník nekonal vyššiu službu nie kupeckú. Sú d p r v e j s t o l i c e žalobe vyhovel. Z d ô v o d o v: Žalobník ako korektor resp. korektor-revízor porovnával správnosť sadzby, t. j. kefového odtlačku s rukopisom, skúmal, či sadzač v sadzbe neurobil nejakú chybu, či nevynechal písmená alebo vety, prípadne či ich nevysádzal dva razy, a potom ešte raz či to, čo doplnil resp. opravil, bolo sadzačom správne vykonané. Všetky tieto práce korektora resp. korektora-revízora sú vykonávané cieľom zaistenia bezvadnosti sadzby a shody jej s rukopisom, predpokladajú predovšetkým určité vyššie vzdelanie, najmä dokonalú znalosť jazyka a pravopisu, predbežnú prípravu, odbornú informovanosť a duševné sústredenie, tak že nie sú len obyčajnou manuálnou činnosťou, ale dávajú celej práci ráz duševnej činnosti, pri ktorej je potrebné aj tvorenie si určitých úsudkov. Ide tedy o službu vyššiu, preto na služebný pomer zamestnance, konajúceho takúto službu, smerodajný je zákon č. 154/1934 Sb. z. a n. Že žalovaná strana sama pokladala službu žalobníka za službu vyššiu, dokazuje aj jej nesporný čin, že prihlásila žalobníka k penzijnému poisteniu, čo iste by nebola urobila, keby bola pokladala jeho služby len za služby nižšieho druhu. Žalovaná strana nezapierala, že žalobník v roku 1935 konal cvičenie vo zbrani po dobu 4 týždňov a že v roku 1937 bol chorý po dobu 4 týždňov, ani to, že za tieto týždne nedostal od nej platu. Podľa § 24 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. má zamestnanec po jednoročnej nepretržitej službe v tomže podniku po čas plnenia svojej brannej povinnosti — vyjmúc prezenčnú službu a inú činnú službu dlhšie než 6 mesiacov — t. j. aj v dobe vojenského cvičenia nárok na peňažité požitky na jeden mesiac. Preto je žalovaná strana povinná na štyri týždne zaplatiť žalobníkovi

*) Porovnaj: Úr. sb. č. 2916-I, 3944, Sb. n. s. č. 17082.

a to so zreteľom na týždenný plat v celkovej sume 1.720 Kč. Podľa § 19 cit. zák. má žalobník tiež nárok na plat po dobu práceneschopnosti pre chorobu, v súdenom prípade po dobu 4 týždňov, t. j. na 1.720 Kč. Žalovaná strana je povinná tieto požitky žalobníkovi podľa kogentných ustanovení cit. zák. zaplatiť v celkovej sume 3.440 Kč a preto súd žalobe vyhovel. O d v o l a c í s ú d rozsudok súdu prvej stolice potvrdil.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť zamietol.

Z d ô v o d o v:

Je pravda, že z prihlásenia žalobníka k penzijnému poisteniu nemožno usudzovať na jeho prevažné vyššie služby. Ale nižšie súdy použili tejto okolnosti nie ako dôvodu, ale len na podoprenie právneho záveru.

Z povahy prác, ktoré žalobník podľa nenapadnutého zistenia vykonával, plynie, že jeho činnosť predpokladala nie len viac odborných znalostí, ale aj vyššiu spoľahlivosť a bola zodpovednejšia než činnosť sadzačov. Je preto správny záver, že práce konané žalobníkom sú vyššie služby nie kupecké.

Čís. 17117.

V meritórnom rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu obsiahnutý je vždy aj výrok podľa § 4 zák. č. 217/1925 Sb. z. a n. (pre občianske súdy záväzný), že nárok je verejnoprávny.*)

(Rozh. z 8. septembra 1938, R III 465/38.)

Žalobník, štátny nadhorár v. v., domáhal sa žalobou na žalovanom štáte preradenie do IX. hodnotnej triedy štátnych úradníkov skupiny D) a zaplataenia príslušnej diferencie medzi služebnými a odpočívňými pôžitkami, ktoré poberal a medzi pôžitkami, ktoré by bol poberal, keby bol býval preradený do uvedenej úradníckej triedy. Žalobný nárok odvodňoval tým, že ako horár u štátnej službe u býv. uh. štátu bol prevzatý do služieb Čsl. štátu a podľa ustanovení zák. č. 374/1919 a č. 137/1920 Sb. z. a n. mal byť preradený do úradníckej skupiny D). Žalovaný štát vzniesol námietku neprípustnosti poradu práva (§ 180 č. 1 Osp.) na tom základe, že o nároku žalobníka už vecne rozhodol Najvyšší správny súd v Prahe, čím došlo k výroku podľa § 4 zák. č. 217/1925 Sb. z. a n. — záväznému pre občianske súdy —, že nárok je verejnoprávny.

Súd prvej stolice námietke vyhovel a spor zastavil. Rekurzný súd jeho usnesenie potvrdil.

N a j v y š š í s ú d rekurz žalobníka zamietol.

*) Porov.: Úr. sb. č. 3776, 2684, 3582.